

Căldura ghețarilor

Nic Dobre

Căldura ghețarilor

Primul volum din seria Ancestorilor

smArt
PUBLISHING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOBRE, NIC

Căldura ghețarilor / Nic Dobre. – București : Smart Publishing, 2016

ISBN 978-606-94108-6-8

821.135.1-311.9

Copyright © 2015 Nic Dobre
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2016 Smart Publishing

Redactor:
Adina Ailoei

Coperta:
Viorel Pârligras

Tehnoredactor:
Liviu Stoica

ISBN 978-606-94108-6-8

București 2016

Cuvânt-înainte

„Căldura ghețarilor“, un debut cu vis clasic

Pentru volumul său de început, brașoveanul Nic Dobre a ales apropierea de chipul unui science fiction cultivat mai degrabă în perioada acelei „epoci de aur“ prin care defilau maiestruos Asimov, Clarke, Bradbury, Lem, Strugațki, Aldiss, și pe care l-am putea numi, în zilele noastre, „clasic“. Deja, în legătură cu această primă afirmație, mă simt dator să punctez două aspecte importante.

Mai întâi, bănuiesc o anume estompare a genului de alegere vehementă, în condițiile în care, lejeritatea cu care autorul își spune povestea justifică presupunerea că aceasta e maniera ce i se potrivește cel mai bine. Atât de bine încât impulsul interior nu-i lasă abordări alternative.

În al doilea rând, trebuie să sesizez, nu neapărat ca o „anomalie“, apartenența sa la o generație oarecum ulterioară acelor care îi savurau pe maestrul mai sus amintiți la vârful lor de popularitate. Acest lucru l-ar fi îndrituit pe Nic Dobre, ca pe atâția alți pasionați de science fiction, să-și orienteze preferințele și, de ce nu, implicit, anumite reflexe de început ale scrisului către autori mai... moderni și subgenuri (curenți) ceva mai recente, precum atât de spectaculoasele și tentantele *cyberpunk*, *steampunk*, ori cine mai știe ce. Ceea ce nu înseamnă, firește, toate acestea nu capătă atenția cuvenită în portofoliul cunoscătorului într-ale sefeului care este Nic Dobre.

Licențiat în management, profesând ca IT-ist, (încă) tânărul autor brașovean s-a avântat totuși în lumile science fiction la bordul lui Nautilus, din „20 000 de leghe sub mări“. Mai în glumă, mai în serios, aș zice că nici nu se putea o alegere mai bună pentru un muntean. Au urmat, firește, alte cărți, între care „Odiseea navei

Space Beagle“, a lui Van Vogt, clasic căruia mulți i-au reproșat un oarecare dezinteres față de virtuțile stilului, însă în același timp un nume greu în istoria *space opera*. Pe la începutul adolescenței, odată cu primul său Almanah Anticipația, Nic a realizat, ca mulți alții, că se scrie sefe și în România: „Trăiam cu impresia că genul ăsta literar aparține exclusiv scriitorilor capitaliști, care viețuiesc într-o altfel de lume, similară cu lumile fantastice din scrierile lor...“

Respectând regulile jocului, putem aprecia, fără a periclita dreptul cititorului de a descoperi singur mersul lucrurilor în „Căldura ghețarilor“ (un titlu inspirat), că textul romanului compune, în ansamblul său, atmosfera unei utopii, căreia nu-i lipsesc totuși momentele și tușele dramatice, așa cum îi stă bine romanului. Chiar dacă ținem să identificăm, prin prisma unor alte lecturi tradiționale în science fiction, o *space opera post-apocaliptică*, nu putem rata, încă din primul capitol, senzația de optimism bine temperat, într-un fel caracteristic scrierilor monștrilor sacri ai „clasicismului“ mai sus menționat și ale discipolilor deopotrivă. Este, dacă ținem să identificăm reperele unei determinare în profilul viitorului scriitor, un soi de credință în capacitatea omenirii de a se ridica mereu, indiferent de încercările la care se vede supusă și a o lua de la început. Ceea ce, în ciuda plusului de spectaculos de care se bucură, în general, abordările situate în cealaltă extremă – distopia, dezastrul, mie cel puțin îmi trezește o anumită stare de confort.

Un macrounivers bine articulat pe microuniversurile detaliilor întâlnesc în paginile romanului semnat de Nic Dobre, care le tratează deopotrivă cu îndrăzneală și meticulozitate. Pe de o parte îndrăzneala de a zugrăvi un tablou de dimensiuni remarcabile în spațiu-timp, cuprinzând treceri între ere, contacte între civilizații și sisteme planetare în bună măsură explorate, ori chiar domesticite, dar păstrând suficiente provocări pentru o omenire care are încă în genele sale pe aceea a temerității. Pe de altă parte, meticulozitatea cu care Dobre țese o lume din amănunte, navigând prin social, economic ori biologic, ferindu-se de naivitățile pseudo-științifice și, trebuie spus încă o dată, evitând tentațiile *cyberpunk*-ului, căruia i-ar fi atât de lesne să se dezvolte pe un fundal post-apocaliptic.

Ceea ce nu evită Nic Dobre în „Căldura ghețarilor“ este un anume idealism etic al personajelor, care poate fi o trăsătură intimă a autorului, o stare la care tânjește în contactul permanent cu, vai, realitatea înconjurătoare, sau – și mai plauzibil, o combinație a celor două. Originea acestui idealism este, cred, mai puțin importantă în comparație cu faptul că el se află acolo, prezent în text, impregnându-l, adăugându-se atmosferei utopice deja menționate.

Cartea lui Nic Dobre vorbește, printre multe altele, despre o anume chemare a instinctelor omenești, despre dorul de casă (dacă această sintagmă nu s-a prăbușit deja în desuetudine, sub presiunea implacabilă a unui alt „ghețar“ – globalizarea), despre eternul balans între nerăbdarea marilor explorări și revenirea perpetuă la insula de baștină.

„Căldura ghețarilor“ este un roman ale cărui linii de forță se orientează pe polii umanului, mai degrabă decât pe cele ale tehnicului. Cu toate că, și acest lucru nu poate fi subestimat, cu atât mai puțin ignorat, există în narațiunea de față un grad de rigoare științifică, fără a aluneca înspre abuz, ci doar atât cât îi este necesar creării de conjuncturi. Menționam de altfel, ceva mai înainte, evitarea naivităților pe care nu puțini autori atrași de genul sefe se simt datori să le producă, în sprijinul unei fețe „tehnice“, pe care o consideră obligatorie, a poveștii.

Textul lui Nic Dobre evoluează pe alocuri frust, natural, simplu, pe alocuri poposind în mici oaze descriptive, fie că e vorba despre lumea fizică a întâmplărilor, fie despre gadgeturi, ori creaturi. Se vede însă, pe măsură ce curg paginile romanului, că autorul își expune plăsmuirile cu voluptate, o voluptate care se trage din plăcerea lui de a visa. Visul său poate că nu e perfect, ca orice vis, însă lasă în urmă o stare de bine, care se cere repată. Și a visa în continuare e singura cale care contează după un debut.

Dănuț Ungureanu

Capitolul 1

Dincolo de ferestrele clasei, se înalță peretele transparent al cupolei, separator între viață și moarte, căldură și frig. Oamenii mari spun că dincolo de el, nu e nimic interesant de văzut în peisajul trist al planetei Marte.

Însă pentru un privitor atent, lucrurile stau altfel. Rocile măcinate de vânturi pot prinde, ca prin minune viață, întruchipând personaje ale vremurilor demult apuse. Un călăreț în armură, gata de atac. Mai departe, un elefant dolofan, alături de puiul său. Praful roșiatic în bătaia vântului seamănă cu valurile oceanelor, așa cum le văzuse în filmele documentare.

— John Hooverbart, ce meserie îți place dintre cele enumerate?

Băiatul cu fața rotundă și părul tuns scurt tresare auzindu-și numele; vede fața încruntată a învățătoarei și își dă seama că a intrat în bucluc.

Afișează o mină serioasă și răspunde:

— Niciuna, doamna învățătoare.

— Cum așa? Înseamnă că n-ai fost atent la lecție! se aude vocea ușor iritată de la catedră.

— Meseria mea nu ați spus-o.

— Chiar așa? Poți să ne spui numele ei? întrebă învățătoarea, nedumerită.

— Când o să fiu mare, o să mă fac pământean!

Un hohot de râs străbate clasa.

— Asta nu e o meserie. Îți dorești să fii un locuitor al planetei pe care au trăit strămoșii noștri, înainte de Marea Glaciațiune?

— Vreau să ajung înapoi de unde am plecat, locul meu nu e aici, răspunde puștiul, pe un ton cât se poate sincer.

Se aud noi hohote de râs, venite din partea colegilor.

— Tu nu ai plecat niciodată, nicăieri! zice învățătoarea. Nici părinții, nici bunicii tăi. Cu toți ne-am născut pe Marte, sub adăpostul acestor cupole minunate, construite de strămoșii noștri.

— Da, doamna, dar eu vreau să mă fac pământean ...

— Mai întâi, trebuie să termini școala. Iar pentru asta, încearcă să fii atent la ore!

După cursuri și-a luat ghiozdanul pe un umăr și a plecat, trist și îngândurat, către casă. Nu avea chef de nimic, încă îi răsunau în urechi hohotele de râs ale colegilor.

Mergea pe aleile ce duceau către zona rezidențială, încercând să nu bage de seamă chicotelile din spatele său. Se concentra asupra pașilor pe care-i avea de făcut, călcând exact în centrul dalelor ceramice, fără să atingă liniile dintre ele. Pentru el, o simplă joacă; pentru ceilalți, un nou motiv de amuzament.

„Johnny pământeanu’ / Merge ca bușteanu’!“

Când au ajuns la esplanada din centrul habitatului, copiii au plecat în direcții diferite, fiecare spre casa lui. John și-a continuat drumul de unul singur. În jurul său se făcuse liniște, doar vuietul trenului suspendat răzbătea din când în când, în deplasarea lui de la un dom la altul.

A deschis ușa casei apăsând cu palma dreaptă pe suprafața de identificare biometrică. Nu era nimeni acasă, părinții fiind plecați la serviciu, iar sora mai mică la grădiniță. Singurătatea nu îl deranja. Dimpotrivă, avea timp să vizioneze în tihnă, pe dispozitivul multimedia din camera lui, documentarul dedicat leilor din savană.

La câteva luni de la această întâmplare, Joseph Mitchell – un coleg de clasă cu care John se înțelegea foarte bine – începuse să aibă probleme în familie. Domnul Mitchell plecase de acasă, fără să spună nimic sau să lase vreun mesaj. Mama lui Joseph resimțise puternic această schimbare, suferind o depresie severă, finalizată cu internarea într-o instituție de tratare a afecțiunilor mintale.

Joseph rămăsese în scurt timp fără ambii părinți, la mila serviciilor de asistență socială. Dezorientat, alesese refugiul într-o lume interioară din care rareori ieșea pentru a interacționa cu cei din jur, obținând rezultate școlare din ce în ce mai slabe.

La început din milă, apoi animat de sentimente sincere de prietenie, John l-a ajutat să-și revină. Făceau lecțiile și se jucau împreună, apoi luau masa alături de ceilalți membri ai familiei Hooverbart.

Învățătul se rezuma la efortul lui John de a citi lecția cu voce tare, acompaniat de un șir lung de bombăneli și dezaprobări din partea prietenului său.

— „Cristofor Columb s-a născut la Genova, în anul 1451. Membru al unei familii de negustori înstăriți, s-a căsătorit cu o fată de guvernator, dar nu s-a complăcut în liniștea unei vieți lipsite de griji. Credea că drumul spre Asia poate fi scurtat și era hotărât să pornească într-o expediție care să demonstreze acest lucru.“

— Ce nebun! Avea de toate acasă și îi ardea de plecat aiurea? De ce trebuie să învățăm despre el? A trăit pe altă planetă, demult.

— Nu a fost nebun, iar Pământul nu e o „altă planetă“! Acolo ar fi trebuit să trăim și noi!

— Bine, hai, citește mai departe. Treci la lecția următoare. Cu nea' Columb ăsta m-am lămurit.

John îl privi pe sub sprâncene, dar se conformă.

— „Peste secole, omenirea a început cucerirea spațiului cosmic. Una din cele mai importante misiuni din acea perioadă a fost Apollo 11, pe parcursul căreia primii oameni au așezat la numai opt ani distanță de momentul primei ieșiri a unui om în afara atmosferei terestre“.

— Stai un pic. Opt ani pământeni? Adică vreo patru ani de-ai noștri?

— Da, Joseph. De ce întrebi?

— Ce tâmpenie! Așa repede au plecat oameni pe Lună?

— Da. Ce ți se pare ciudat?

— Mai întâi trebuiau să trimită roboți. Sau maimuțe!

John se uită la prietenul său, neștiind dacă să râdă sau nu. Îi era foarte greu să citească lecțiile, făcând slalom printre

întreruperi. Dar, în mod ciudat, lecțiile i se întipăreau mai bine în memorie prin corelarea materiei cu „perlele“ emise de Joseph.

— „Nimic nu se putea compara însă cu îndrăzneala primilor navigatori porniți spre Marte într-o eră în care zborurile cu echipaj uman către Lună intraseră în rutină. Păstrând proporțiile, putem spune că s-a trecut de la mersul până la magazinul de la colțul străzii la mersul până la supermarketul din orașul situat la 20 de kilometri distanță.“

Joseph se ridică de pe scaun și spuse:

— Știi ceva? Gata cu lecțiile. Hai să ieșim la plimbare. Ce zici de o înghețată de cacao?

Ce putea să zică? A dat din cap afirmativ. S-au luat la întrecere alergând până la cofetăria situată la două străzi distanță de casa lui John. Acolo au fost serviți de doamna Yadira, o vânzătoare blondă și plinuță (lucru absolut normal într-o cofetărie în care prăjiturile sunt delicioase). Datorită vizitelor dese erau considerați de-ai casei. Uneori, vânzătoarea îi punea la treabă pentru o porție gratuită de înghețată. Supravegheau robotul de curățat pardoseala, ajutau la depozitarea ambalajelor sau făceau alte lucruri mărunte și plicticoase, după care stăteau cu orele pe terasa cofetăriei, pierduți în discuțiile și jocurile specifice copilăriei.

Prietenia lor avea să fie întreruptă peste câteva săptămâni, atunci când Joseph a fost mutat la altă școală, aflată la patru cupole distanță. Vizibil schimbat în bine, părea să se fi resemnat cu situația în care se afla.

După terminarea studiilor obligatorii, John devenise un tânăr înalt, cu o constituție athletică bine proporționată. Doar părul des și tuns scurt mai amintea de băiețelul ce avea obiceiul să viseze cu ochii deschiși la aventuri petrecute dincolo de habitatul cupolelor de pe Marte.

Testele de evaluare finală i-au adus un punctaj suficient de bun pentru a putea continua pregătirea teoretică, însă a refuzat

acest lucru, spre dezamăgirea părinților. Aceștia nu înțelegeau de ce dorea să se angajeze, în loc să se pregătească pentru un loc de muncă mai bine plătit.

Ei nu aveau habar că John își urma planul conturat încă din copilărie. Intenționa să lucreze până în clipa în care avea să strângă suficienți bani pentru o călătorie doar dus, către Pământ. Acolo urma să aplice pentru un loc în echipele de intervenție care se ocupau cu pregătirea planetei în vederea repopulării.

Ușor de imaginat ce șoc au avut de părinții săi atunci când le-a spus pe un ton simplu și firesc:

— Vreau să plec pe Pământ. Am bilet pe un cargou, pentru săptămâna viitoare.

— Vai de mine! De unde ți-a venit ideea asta? Cu cine vrei să mergi în pustietatea aia? se panică mama.

— Singur. Vreau să ajung acolo și să lucrez în echipele de intervenție.

— De unde ai avut bani de bilet? fu rândul tatălui să întrebe.

— Am pus deoparte din salariu, răspuse John.

— Din cauza asta nu ai vrut să continui studiile, așa-i?

— Poate. Ce importanță mai are? Cu sau fără diplomă, oricum plecam.

— Cu un cargou! Ca amărății! Mai așteaptă și tu până strângi bani de bilet la un mijloc de transport decent, se îngrijoră mama. Poate te mai ajutam și noi...

— Îmi pare rău, vreau să plec cât mai curând.

După o clipă de tăcere, tatăl îl întrebă:

— Și când te întorci?

— Nu știu! răspuse John, cu o sinceritate dezarmantă.

Din acea zi, relațiile cu membrii familiei aveau să se răcească foarte mult. Părinții erau supărați că pleacă, din cauză că nu fuseseră anunțați mai din timp. Totul se petrecuse prea repede. Până și sora mai mică îl privea bosumflată și îl trata ca pe un străin.

Nici colegii de muncă nu au primit cu entuziasm vestea plecării. Formau un grup unit, se înțelegeau bine atât în timpul orelor de program, cât și după, atunci când ieșeau împreună la o bere.

Șeful de echipă, un individ în vârstă, pipernicit, cu fața ridată și ochii adânciți în orbite, era respectat de către toți colegii pentru felul în care știa să le vorbească. Rareori ridica tonul, niciodată nu jignea. Sau mai bine zis, John nu-l auzise vreodată să vorbească urât, până în ziua în care-și anunțase plecarea. Atunci, șeful de echipă l-a tras deoparte și i-a spus:

„John, gândește-te bine ce faci. Eu mai am un pic și ies la pensie. E o meserie frumoasă, dar am început să îmbătrânesc. Trebuie să las pe cineva în locul meu, iar dintre toți netrebniții ăștia, tu ești singurul care nu are rumeguș în loc de creier. Vreau să te numesc șef de echipă la o vârstă când alții nici nu visează la așa ceva. Gândește-te bine, nu pleca!“

Bătrânul avea dreptate în felul lui. Instalațiile de climatizare asigurau compoziția optimă a atmosferei de sub cupole, iar de buna lor funcționare depindea însăși viața celor care trăiau acolo. Erau bine plătiți, iar ca șef de echipă ar fi avut asigurată o viață decentă, lipsită de griji.

În acele clipe și-a adus aminte de Cristofor Columb, care se aflase cu sute de ani înainte într-o situație similară: un trai decent, sau aventura unei călătorii plină de neprevăzut și de primejdii? Ce să aleagă?

La naiba cu suficiența, e făcută pentru mediocri!

În fața șefului de echipă a încercat să încropească un refuz elegant. Judecând după dezamăgirea afișată, efectul nu a fost cel dorit.

În ziua plecării, tatăl îl însoți până la zona de îmbarcare, iar când au ajuns acolo, îi spuse:

— Nu te pot opri din drumul tău. Tot ce îmi doresc este să ne revedem, mai devreme sau mai târziu.

Văzând o lacrimă la colțul ochiului tatălui său, John simți nevoia să lase o urmă de speranță în urma sa:

— Îți promit că, dacă nu voi reuși să mă descurc pe Pământ, mă voi întoarce pe Marte.

După ce s-au îmbrățișat, John și-a continuat drumul către silueta masivă a cargoului. Cândva strălucitor și impozant, „SC 417“ impresiona în prezent doar prin colecția sa de petice care acopereau locurile pe unde învelișul exterior cedase în cei peste patru sute de ani de serviciu.

Forma de balenă borțoasă avusese un sens la origini, când nava cosmică fusese proiectată pentru transportul de minereuri de la exploatarea selenare către turnătoriile de pe Pământ. Acum arăta de-a dreptul hilar, cu rândurile de hublouri improvizate pe părțile laterale, acolo unde fuseseră încropite compartimentele pentru transportul de persoane.

Își luă în primire cabina de mici dimensiuni, cu pereții și mobilierul purtând nuanțe ale unui gri care ar fi putut băga în depresie și pe cel mai binedispus călător. Dar, în situația dată, nu călătoria era importantă, ci destinația. Prin urmare, nu avea niciun motiv să se plângă de condițiile de cazare.

Mai zburase în spațiu, dar cu navele de mici dimensiuni, în cadrul excursiilor orbitale organizate de școală. Dacă atunci ridicările de la sol trecuseră aproape neobservate, nu același lucru se putea spune despre decolarea cargoului. Bătrânele motoare porniră cu un zgomot asurzitor, însoțit de vibrații ale structurii metalice ce anunțau mai degrabă iminenta dezmembrare a cargoului decât începutul unei călătorii cosmice.

Ca printr-o minune nava se desprinse de pe solul roșiat, iar apoi vibrațiile și zgomotul începură să scadă în intensitate. Marte – refugiu al supraviețuitorilor Marii Glaciațiuni – rămânea în urmă. Privirile și gândurile se legau acum de planeta strămoșilor, ce trebuia să devină din nou locuibilă.

Cu secole în urmă, puțini s-ar fi gândit la o asemenea răsturnare de situație.

Oameni hăituiți de natura dezlănțuită se refugiază pe altă planetă, iar după câteva generații, încearcă să repopuleze Pământul. Cum se ajunsese aici?